

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 31Cob/122/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2312204347
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Terézia Mecelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2312204347.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Terézie Mecelovej a členov senátu Mgr. Maroša Feketeho a JUDr. Róberta Foltána, v právnej veci žalobcu: Ing. X. C., nar. XX. R. XXXX, J. XXXX/XXX, R., zastúpeného: KOTRUSZ - BENČÍK, s.r.o., Štefánikova 5, Nitra, IČO: 47 237 252, proti žalovanej: Obec Diakovce, Hlavná 118, Diakovce, IČO: 00 305 898, zastúpenej: JUDr. Ing. Ivan Katona, PhD., LL.M.- advokátska kancelária, s.r.o., skrátene IKAK, s.r.o., G. Czuczora 4, Nové Zámky, IČO: 51 816 865, o zaplatenie 54.355,82 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo 6. mája 2019 č. k. 23Cb/32/2012-725, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej (výrok II) a v časti trov konania (výrok IV) r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie I. návrh žalovanej na prerušenie konania zamietol, II. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 54.355,82 eur spolu s 9,25 % ročným úrokom z omeškania od 23.6.2011 do zaplatenia a náhradu nákladov spojených s uplatnením pohľadávky vo výške 540,17 eur, III. vo zvyšku žalobu zamietol, IV. žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania voči žalovanej.

Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ustanovením § 121 ods. 3, § 451 ods. 1, 2, § 457, § 458 ods. 1, § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 365, § 369 ods. 1 veta prvá a druhá zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 3 ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 153a ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení účinnom do 30.6.2016 (ďalej len „O.s.p.“), § 470 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), § 17 ods. 7 zákona č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.7.2018.

Vecne dôvodil, že pôvodný žalobca, spoločnosť EKOL - TKD, s.r.o., IČO: 45 516 375, sa žalobou doručenou súdu prvej inštancie dňa 24.2.2012 domáhal voči žalovanej zaplatenia 54.355,82 eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia (investície do majetku žalovanej). K investíciám malo dôjsť v období, keď bol pôvodný žalobca na základe dodatku č. 1 zo dňa 17.5.2010 k zmluve o nájme objektu termálneho kúpaliska Diakovce, (uzavretá medzi žalovanou ako prenajímateľom a spoločnosťou EKOL.N - K s.r.o. ako nájomcom) v domnení, že je oprávneným nájomcom areálu termálneho kúpaliska Diakovce. Keďže následne žalovaná ako prenajímateľ zaujala stanovisko, že uvedený dodatok č. 1 je neplatný, došlo v dôsledku už vykonaných investícií pôvodného žalobcu k zhodnoteniu areálu termálneho kúpaliska Diakovce a tým aj k vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej.

Súd prvej inštancie uznesením z 21.8.2013 č. k. 23Cb/32/2012-150 pripustil, aby pôvodný žalobca z konania vystúpil a na jeho miesto vstúpil súčasný žalobca Ing. X. C. z dôvodu, že v priebehu konania došlo k postúpeniu pohľadávky.

Súd prvej inštancie vychádzal v predmetnej veci z procesného úkonu žalovanej vykonaného na pojednávaní dňa 31.1.2013. Išlo o uznanie nároku v zmysle ust. § 153a ods. 1 O.s.p., keď žalovaná

základ uplatneného nároku žalobcu, t. j. bezdôvodné obohatenie, uznala (s uvedeným sa stotožnil i odvolací súd vo svojom predchádzajúcom zrušujúcom uznesení), čím sa zbavila možnosti v priebehu ďalšieho konania právny základ nároku spochybňovať.

Žalovaná v konaní namietala nepreukázanie reálneho vykonania žalobcom tvrdených prác, ktorými malo dôjsť k údajnému zhodnoteniu termálneho kúpaliska Diakovce. Súčasne žalovaná považovala znalecký posudok č. 186/2018 zo dňa 20.11.2018, ktorý bol vypracovaný ako doplnok k znaleckému posudku č. 23/2014, Ing. Júliusa Ratulovského za nepoužiteľný s tým, že voči znalcovi začalo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky správne konanie z dôvodu podozrenia z vážnych pochybení rôznej povahy. Žalovaná tiež vzniesla námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie.

Súd prvej inštancie mal výšku bezdôvodného obohatenia žalovanej za preukázanú znaleckým posudkom č. 23/2014, ktorým znalec odpovedal na otázky položené stranami sporu. Súd dodal, že bez návrhu dokazovanie nevykonáva, a je len na stranách sporu, aby aj v prípade, ak je znalecké dokazovanie nariadené súdom, sami formulovali otázky pre znalca. Nakoľko žalovaná trvala na výsluchu znalca, z hľadiska hospodárnosti a najmä účelnosti súd prvej inštancie považoval za vhodnejšie, aby znalec na otázky žalovanej odpovedal písomne, keďže pri osobnom výsluchu na pojednávaní nemá znalec priestor na naštudovanie problematiky potrebnej k zodpovedaniu otázok. Na otázky žalovanej znalec odpovedal v doplnku k znaleckému posudku č. 186/2018. Bolo by neúčelné, aby bol znalec vypočutý aj na pojednávaní (znalec by len zopakoval svoje vyjadrenia z písomne podaného znaleckého úkonu). Vzhľadom na uvedené súd zamietol návrh žalovanej na výsluch znalca na pojednávaní. Súd prvej inštancie k vedenému správne konania voči znalcovi doplnil, že akýkoľvek výsledok správneho konania voči znalcovi nemá význam pre výsledok sporu.

Znalec správne a odborne zodpovedal otázky položené stranami sporu vo svojom znaleckom posudku č. 23/2014, pričom zohľadnil všetky podklady, ktoré mu boli poskytnuté. Z pohľadu súdu prvej inštancie znalec v dostatočnej miere zodpovedal už v znaleckom posudku č. 23/2014 otázku týkajúcu sa výšky bezdôvodného obohatenia žalovanej, kedy ju stanovil na sumu 105.127,36 eur. Znalecký posudok č. 23/2014 znalec vyhotovil v zmysle stranami položených otázok, po oboznámení sa so všetkými relevantnými účtovnými dokladmi, po obhliadke vykonanej na mieste - v areáli termálneho kúpaliska Diakovce dňa 27.1.2014 za účasti sporových strán a ich právnych zástupcov a na základe fotografickej dokumentácie predloženej sporovými stranami, z ktorej bol zrejмый rozsah vykonaného zhodnotenia majetku žalovanej. Žalovaná tento znalecký posudok po jeho doručení (dňa 6.5.2014) nenamietala a začala ho namietat až na pojednávaní dňa 20.10.2016.

Doplnením znaleckého dokazovania, ako aj predloženými listinami, bolo preukázané, že rekonštrukčné a obnovovacie práce boli vykonané v rozsahu nevyhnutnom na riadnu prevádzku objektu a je zřejmé, že samotný areál, ubytovacie priestory, ako aj termálne kúpaliská boli po vykonanej rekonštrukcii v stave spôsobilom na jeho spustenie do prevádzky, ako to potvrdilo aj rozhodnutie Regionálneho úradu verejného zdravotníctva v Nitre č. HZP/A/2010/02345 zo 6.7.2010 a č. HZP/A/2010/2346 zo dňa 6.7.2010, ktoré nadobudli právoplatnosť 7.7.2010. Bolo zřejmé, že vykonanou rekonštrukciou objektov došlo k zhodnoteniu majetku obce, ktoré dokonca výrazne prevyšuje žalovanú sumu. Ak mala žalovaná následne za to, že výška bezdôvodného obohatenia mala byť stanovená iným spôsobom, bolo na nej, aby tieto tvrdenia preukázala, k čomu však nedošlo.

Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, dodatok č. 1 k nájomnej zmluve bol od počiatku neplatným (predmetný dodatok bol vyhlásený obecným zastupiteľstvom žalovanej za neplatný). Právny predchodca žalobcu investoval do majetku žalovanej v čase, keď sa oprávnenne domnieval, že je nájomcom areálu termálneho kúpaliska Diakovce, pričom postupoval v zmysle schváleného plánu rekonštrukčných modernizačných prác a zhodnotení predmetu nájmu, ktorý bol schválený obecným zastupiteľstvom uznesením č. 4/2010/A7. V dôsledku tejto investície pritom došlo k zhodnoteniu majetku žalovanej.

V zmysle neplatnej zmluvy plnili obe zmluvné strany. Nakoľko žalovaná prenechala právne predchodcovi žalobcu do užívania areál termálneho kúpaliska, bezdôvodné obohatenie žalobcu spočívalo v pomernej časti nájomného vo výške 2.801,11 eur. Výška bezdôvodného obohatenia žalobcu medzi stranami sporná nebola, namietat ju začala žalovaná až vo vyjadrení doručenom súdu dňa 14.1.2019, kde tvrdila, že právny predchodca žalobcu užívaním areálu termálneho kúpaliska získal majetkový prospech vo forme minimálne vstupného od návštevníkov, pričom aj tento finančný prospech je bezdôvodným obohatením na strane žalobcu. Na tento prostriedok procesnej obrany žalovanej však súd prvej inštancie neprihliadol, pretože žalovaná k tomuto nič bližšie netvrdila a ani nepreukázala.

Pokiaľ ide o výsluch svedka Ing. Q. D., jeho výpoveď súd prvej inštancie nepovažoval za vierohodnú. K tvrdeniu žalovanej, že predložením auditorskej správy preukázala neexistenciu predmetnej pohľadávky u spoločnosti EKOL -TKD, s.r.o., súd prvej inštancie uviedol, že žiadna auditorská správa súdu predložená nebola. Zo strany právneho zástupcu žalovanej bol zaslaný len list zo dňa 15.10.2018

(doručený súdu dňa 17.10.2018), v ktorom sa na túto správu odvoláva. I keby predmetná správa bola súdu doručená, nemala by pre rozhodnutie vo veci žiadny význam, keďže úlohou súdu nie je posudzovať správnosť vedenia účtovníctva právneho predchodcu žalobcu.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca má právo na úhradu toho, čo vynaložil (jeho právny predchodca) či už prácou, alebo i dodaním materiálu titulom vydania bezdôvodného obohatenia, keďže išlo o plnenie bez právneho dôvodu. Keďže žalovaná nie je schopná prijaté plnenie v podobe výkonov vrátiť žalobcovi, je povinná vrátiť bezdôvodné obohatenie peňažnou formou. Majetkovým vysporiadaním tohto prospechu je peňažná náhrada zodpovedajúca skutočnému majetkovému prospechu žalovanej s prihliadnutím na najmenšie možné náklady a prípadnú vadnosť poskytnutého plnenia. Túto otázku znalec nepochybne v znaleckom posudku č. 23/2014 zodpovedal. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že ust. § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré určuje pre prípady bezdôvodného obohatenia spočívajúceho vo výkonoch povinnosť obohateného poskytnúť peňažnú náhradu, nemožno vykladať tak, že peňažná náhrada zodpovedá výške plnenia, ktoré by bol obohatený povinný poskytnúť v prípade platne uzatvorenej zmluvy, ale pre stanovenie výšky bezdôvodného obohatenia je potrebné vychádzať z obvyklej ceny vynakladanej v danom mieste a čase za plnenia toho istého druhu, pretože iba týmto spôsobom je plne rešpektovaný objektívny charakter bezdôvodného obohatenia smerujúci k odčerpaniu neoprávnene nadobudnutého prospechu na strane obohateného.

V doplnku znaleckého posudku č. 186/2018 znalec uviedol, že porovnal jednotkové ceny jednotlivých hlavne kusových dodávok nachádzajúcich sa v podstatnej časti dodacích listov a zistil, že žalobca účtoval dodávky v cenách pohybujúcich sa v spodnej časti bežných cien používaných na trhu v tej dobe. Nenašiel v princípe v položkách žiadne veľké odklony vo forme prirážok, ktoré by ceny neúmerne navýšili. Vychádzajúc zo skutočnosti, že výška zhodnotenia majetku žalovanej predstavovala sumu 105.127,36 eur, pričom žalobca si uplatnil sumu výrazne nižšiu 54.355,82 eur (so započítaním nájomného vo výške 2.801,11 eur), súd prvej inštancie žalobe v časti istiny v plnom rozsahu vyhovel.

Námietku nedostatku pasívnej legitímácie žalovanej (žalovaná poukázala na to, že nie je jediná a ani výlučná vlastníčka areálu termálneho kúpaliska) považoval súd prvej inštancie za nedôvodnú. Žalobca si bol od počiatku vedomý toho, že žalovaná nie je výlučným vlastníkom celého areálu termálneho kúpaliska, a preto si voči žalovanej uplatnil len také vynaložené náklady a v takej výške, ktoré sa týkali výlučne jej nehnuteľností. Predmetom uplatneného nároku v prejednávanej spore na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanej boli len práce vykonané na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovanej, čo nepochybne aj bolo predmetom miestneho šetrenia vykonaného znalcom za účasti strán sporu na obhliadke v areáli Termálneho kúpaliska Diakovce dňa 27.1.2014.

Pri nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je splatnosť stanovená, bolo preto potrebné vychádzať z ust. § 563 Občianskeho zákonníka. Splatnosť podľa tohto ustanovenia nastáva nasledujúci deň po dni, keď bol dlžník vyzvaný na plnenie. V danom prípade sa žalovaná do omeškania dostala odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na plnenie (výzvu žalobcu žalovaná prevzala 8.6.2011, uvedenú povinnosť mala splniť do 14 dní od doručenia), t. j. od 23.6.2011. Súd prvej inštancie preto priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 54.355,82 eur odo dňa 23.6.2011 do zaplatenia. V prevyšujúcej časti súd prvej inštancie uplatnený nárok žalobcu na úrok z omeškania zamietol.

O návrhu na prerušenie konania súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na § 164 CSP.

Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 CSP, vecne úspechom žalobcu v konaní v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie vo vyhovujúcej časti podala včas odvolanie žalovaná s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Dôvodila, že odvolanie podáva v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, g/, h/ CSP. Uviedla, že súdny znalec Dipl. Ing. Július Ratulovský nevypracoval znalecký posudok č. 186/2018 nestranne a nezaujato, na základe čoho bolo voči nemu Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky začaté správne konanie. Z uvedeného dôvodu bol nesprávny záver súdu prvej inštancie, ktorý pri svojom rozhodovaní vychádzal z tohto znaleckého posudku č. 186/2018. Súd prvej inštancie pochybil v tom, že nevyhovел žiadosti žalovanej o vykonanie kontrolného znaleckého dokazovania v zmysle ust. § 207 ods. 3 CSP, ani nevypočul tento súdneho znalca na pojednávaní. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s otázkou, že v predmetnej veci pri vydaní bezdôvodného obohatenia nešlo o výšku investícií žalobcu, ale o výšku majetkového prospechu žalovanej pred vynaložením investícií a po ich vynaložení, pričom napriek otázkam žalovanej túto otázku neriešil ani znalec v znaleckom posudku č. 186/2018. Faktúra č. 2011001, o ktorú žalobca opiera svoju žalobu nikdy neexistovala, čo vyplýva z audítorskej správy, ktorú žalovaná ešte pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania elektronicky doručila súdu, avšak bez jej zavinenia nebola táto

auditorská správa súdu prvej inštancie doručená. Súd prvej inštancie dostatočne neodôvodnil svoj záver v tom smere, že si žalobca uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia len za práce na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovanej. Tento záver nepreukázal ani znalecký posudok č. 186/2018. Tým súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie vo vzťahu k pasívnej legitímácii žalovanej.

3. Žalobca navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že pri vypracovávaní znaleckého posudku postupoval znalec s odbornou starostlivosťou a nestrannosť postupu znalca bola skonštatovaná rozhodnutiami súdu prvej inštancie, aj odvolacím súdom. Žalobca sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že výsluch súdneho znalca na pojednávaní by nebol efektívny. Dodal, že žalovaná je v spore pasívne vecne legitimovaná.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, e/, f/, g/, h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je dôvodné v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. V prejednávanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na názore, že základ nároku uplatnený žalobou bol žalovanou uznaný (§ 153a ods. 1 O.s.p., s odvolaním sa i na uznesenie odvolacieho súdu z 27.2.2018 sp. zn. 31Cob/17/2017) s tým, že pokiaľ ide o výšku nároku (bezdôvodné obohatenie), vychádzal súd prvej inštancie zo záverov znaleckého dokazovania.

6. V tejto súvislosti sa uvádza, že súd nemôže hodnotiť správnosť odborných záverov vyjadrených znalcom, avšak výsledky znaleckého dokazovania hodnotí vo väzbe s vykonanými inými dôkazmi. Hodnoteniu nepodliehajú odborné znalecké závery z hľadiska ich správnosti, súd hodnotí len presvedčivosť posudku, pokiaľ ide o jeho úplnosť vo vzťahu k zadaniu, k zásadám logického myslenia a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi (porov. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 188/2010).

7. V danom prípade nebolo možné neprihliadať na významnú skutočnosť a to (právoplatné) rozhodnutia ministra spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 19.9.2019 č. 00146/2019/153 RK (predložené v rámci odvolacieho konania), v ktorom bolo konštatované, že súdny znalec Dipl. Ing. Július Ratulovský pri vypracovaní znaleckého posudku č. 186/2018 nezodpovedal všetky položené otázky (napr. neodôvodnil dátum ukončenia prác žalobcu), neodcitol všetky zadané otázky, nebol nestranný vo vzťahu k otázkam položeným žalovanou a prihliadal na stanovisko žalobcu, na základe čoho nebolo možné tohto znalca pri vypracovaní znaleckého posudku považovať za nestranného.

8. V dôsledku uvedeného, skutkové zistenia súdu prvej inštancie, podložené znaleckým posudkom (nepoužiteľným dôkazným prostriedkom), nevytvárajú dostatočný skutkový podklad pre vyriešenie rozhodujúcich otázok a teda ani priestor pre preskúmanie rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom.

9. Odvolací súd preto konštatoval, že odvolateľke bolo znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť pred odvolacím súdom.

10. Odvolací súd vzhľadom na uvedené podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti vo veci samej a v časti trov konania (závislý výrok) zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vzhľadom na dôvod, ktorý viedol k zrušeniu rozhodnutia, nebolo potrebné, aby sa odvolací súd zaoberal ďalšími námietkami uvedenými v odvolaní.

11. K ustanoveniu § 390 CSP (s prihliadnutím i na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 379/2017 a sp. zn. III. ÚS 5/2018) odvolací súd uvádza, že s poukazom na čl. 4 CSP, keď v danom prípade ide o výnimočnú situáciu spôsobenú potrebou časovo náročného doplnenia dokazovania, ktorá situácia vyvstala z dôvodu rozhodnutia Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 28.5.2019 č. 00146/2019/153 v spojení s rozhodnutím ministra spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 19.9.2019 č. 00146/2019/153 RK, v dôsledku ktorého/ktorých sa znalecký posudok použitý ako základ rozhodnutia súdu prvej inštancie, stal nepoužiteľným, nebolo namieste, aby odvolací súd nahrádzal činnosť súdu prvej inštancie a bol to dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie (porov. i uznesenie Krajského súdu v Trnave z 19. novembra 2019 sp. zn. 23Co/26/2019).

12. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, postupujúc v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania (pri aplikácii zásady predvídateľnosti postupu súdu), na základe riadne vykonaného dokazovania, vyhodnotiť dôkazy a posúdiť uplatnený nárok žalobcu (vychádzajúc z toho, že základ nároku bol uznaný). Bude potrebné jednoznačne ustáliť, či žalobca vykonal práce na nehnuteľnostiach vo vlastníctve žalovanej a ak áno, v akej výške. Súd prvej inštancie vykoná nové znalecké dokazovanie iným súdnym znalcom (pozn.: nie kontrolný znalecký posudok), ktorým sa zodpovedajú všetky doteraz stranami sporu položené otázky.

13. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadri skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

14. Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

15. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania.

16. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

17. Písomné odôvodnenie uznesenia bolo vyhotovené sudcom spravodajcom Mgr. Marošom Feketem.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý

výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.